

Khi Lương và Phan đến quán trà thì Thái đã ngồi chờ sẵn ở đó. Mặc dù cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng khi đã quyết định sẽ giúp Lương, Phan hành động mạnh mẽ và dứt khoát. Trái ngược lại với cậu, Lương lại chính là người ngập ngừng.

Cô đứng lại trước cửa quán trà, nhìn về phía Thái với thái độ lưỡng lự. Thái đang ngồi trong góc quán café, nơi có cái bàn cao và ghế gỗ với chút đệm tựa. Hoàn toàn là sở thích của cô. Từ khi nào Thái lại trở nên quan tâm cô đến vậy? Hay là từ trước đến giờ anh đều thế, chỉ là cô cố chấp không chịu nhận ra?

Phan quay lại nhìn Lương, khó hiểu. Mới lúc trước cô còn cương quyết phải ly hôn, phải giả vờ yêu người khác cho bằng được. Sao hiện tại lại như thế này? Mối quan hệ của vợ chồng Lương thật lằng nhằng và phức tạp. Phan ước gì mình chưa từng đồng ý, đặt chân vào một cuộc chơi khó khăn đến vậy.

- Sao vậy? Cô không muốn nữa à?

Lương giật mình. Cô thoát khỏi những suy nghĩ vừa bất ngờ ập đến, vội vàng lắc đầu và xua đuổi chúng đi. Giữa tương lai tươi sáng đầy tự do, muốn làm gì cũng được với việc buộc chặt mình vào một người đàn ông mà mình không yêu, cô làm sao có thể chọn về thứ hai được?

Lương hít sâu một hơi, hạ quyết tâm. Đã muốn thì phải làm cho bằng được.

Phan nhận ra sự nao núng của Lương. Cậu hỏi lại trước khi cả hai cùng đi vào trong.

- Cô có chắc không?

Lương kiên định nhìn Phan, gật đầu. Phan bèn đưa một tay ra với Lương. Cậu biết rằng cô đang phân vân, nhưng nếu cô đã quyết định như vậy, cậu cũng chẳng còn cách nào khác. Thay vì khuyên bảo một người cứng đầu làm việc mà họ không muốn, hoặc là chẳng biết họ có muốn hay không, thà rằng cứ giúp họ cho xong. Lương cần được cổ vũ tinh thần, và cái nắm tay này chắc chắn sẽ có hữu ích.

Lương nắm lấy tay Phan, chỉnh đốn lại chính mình và khoác lên mặt một nụ cười tươi rói. Cô kéo tay Phan, đi về phía Thái.

Thái đang đọc báo trên điện thoại, thấy Lương tới thì ngẩng đầu lên. Anh dường như đã chuẩn bị sẵn một nụ cười để chào đón cô, vì anh tin rằng cô sẽ tới một mình. Tuy nhiên sự xuất hiện của Phan làm Thái cứng cả người.

Thế này là sao? Anh đã phán đoán sai hết rồi ư? Vợ anh, Lương, một người phụ nữ đơn độc chẳng có lấy nổi một người bạn, lại có thể có mối tình ngoài luồng với một người đàn ông trẻ. Hơn nữa cậu ta lại còn là học sinh của cô?

- Chào anh. Tôi là Phan, là ... người yêu của Lương.

Phan nói, vẫn còn hơi ngượng vì chưa thể quen với việc nói dối không chớp mắt này.

Trò chơi nhân tình (Phần 5)-1

Thái nghiêng rằng. Rõ ràng là Lương đang cố tình diễn cho anh xem. Được, đã vậy thì anh phải xem đến cuối cùng, để xem cô diễn được vở kịch này bao lâu.

Thái nhanh chóng thay vẻ cứng ngắc trên gương mặt thành một nụ cười nhạt. Anh chìa tay xuống ghế.

- Mời cậu ngồi.

- Sao chúng ta không ngồi ở sô pha đằng kia nhỉ? Êm hơn, đỡ đau lưng nữa? - Lương lên tiếng, chỉ về phía chiếc ghế sô pha to đùng ở ngay giữa phòng, một nơi vừa ồn ào, vừa lắm trẻ con qua lại.

Thái nheo mắt nhìn cô.

- Em không thích sô pha cơ mà? Hơn nữa chỗ đó có nhiều trẻ con. Em không thích ồn ào.

Lương nhăn nhó cười, lắc đầu, ôm tay Phan kéo về phía chỗ ghế sô pha.

- Em bảo thế bao giờ. Em thích ngồi ở đây.

Phan im lặng, để mặc cho Lương muốn làm gì thì làm, thì thoáng lại quay ra nhìn cô, cười như thể chiều chuộng cô lắm. Thái nghiêng rằng. Rõ ràng là Lương đang cố tình diễn cho anh xem. Được, đã vậy thì anh phải xem đến cuối cùng, để xem cô diễn được vở kịch này bao lâu. Thái bước đến ghế sô pha, ngồi xuống. Anh nhìn Lương chằm chằm, không bỏ qua bất kỳ một biểu cảm nào của cô.

Lương đang vắn vẹo người trên ghế sô pha. Đúng như Thái nói, cô ghét sô pha. Và đặc biệt, chiếc ghế này còn khá là cũ và phần đệm sắp lún xuống mặt đất đến nơi. Nó khiến cô cảm thấy khó chịu và sờn hết da gà. Lương cố giữ nụ cười trên môi, và làm ra vẻ như mình vẫn ổn.

- Anh có thể gọi cho em một ly nước không? Anh biết đấy, như mọi khi. - Cô quay sang, nói với Phan bằng chất giọng ngọt ngào nhất có thể.

Phan gật đầu, rời đi, dù cậu chẳng biết Lương thích gì. Thật may cho cậu là Thái cũng không biết, bởi Lương chưa bao giờ ra ngoài chơi cùng với anh. Vài phút sau, Phan trở lại với cốc cà phê trên tay, và một cốc trà xanh sữa, đầy trân châu ở dưới.

Lương nhìn Phan, hai mắt tròn lên như thể sắp rớt ra ngoài. Cô không thích trà, và còn bị dị ứng với sữa. Trước ánh nhìn chòng chọc đến đáng sợ của Thái, cô buộc phải đưa cốc lên, uống một ngụm, và ăn vài viên trân châu với vẻ hạnh phúc, sung sướng tràn trề. Lương cố gắng hết sức có thể để cho Thái thấy rằng, mình và Phan thật sự yêu nhau, để anh có thể buông tha cho cô.

- Vậy, hai người đã yêu nhau bao lâu rồi? - Thái hỏi. Muốn biết có phải giả hay không thì chỉ cần chờ xem câu trả lời của họ có khớp hay không.

- Một năm. - Lương nói.

- Ba tháng. - Phan nói.

Cả hai giật mình, nhìn nhau. Họ sẽ bị lộ tẩy mất thôi.

- Là một năm, ba tháng. - Phan nhanh chóng lấp liếm, tự cảm thấy mình quá là nhanh nhạy khi nảy ra được câu trả lời hợp lý như thế.

Thái nhướn mày, anh hơi mỉm cười. Dường như Thái không hề tin vào chuyện này một chút nào. Chỉ có một điều khiến anh hơi phân vân. Cả hai người họ đã từng đi uống rượu với nhau đến tận đêm khuya. Lương chẳng bao giờ dành thời gian cho những việc không đâu, cho những người không quan trọng, nhưng lại đi uống rượu với cậu nhóc này đến mức say mềm, chẳng còn biết gì. Ngay cả với anh, Lương cũng chưa bao giờ có sự tin tưởng đến vậy.

- Đây, thật ra thì, em thấy mình không có nghĩa vụ phải kể hết những chuyện này với anh. Anh nói rằng chỉ cần em chứng minh được em có người khác, vậy thì chúng ta có thể ly hôn. Như anh thấy đấy, em đã đưa anh ấy đến đây rồi.

Lương chỉ sang phía Phan. Phan cũng phối hợp với cô, gật đầu lia lịa. Cậu nắm chặt lấy bàn tay cô, điều khiển cho Thái nhúc nhích mắt và cảm thấy khó chịu.

- Em là vợ anh. - Thái giơ bàn tay lên, chỉ vào chiếc nhẫn sáng loáng.

- Tôi biết chuyện giữa anh và cô ấy. Hai người kết hôn chỉ để qua mặt bà nội cô ấy thôi. Dù sao mọi chuyện cũng phải kết thúc, không sớm thì muộn. Chúng ta cũng không nên ràng buộc và khiến tất cả phải khó xử.

Phan nói, nhìn thẳng vào mắt Thái. Một trong những điều mà cậu học được khi học ngành ngôn ngữ, tiếp xúc với nhiều người và cần thuyết phục ai đó, đó là nhìn thẳng vào mắt họ. Việc này sẽ khiến đối phương tin tưởng và sợ hãi. Và điều đó hoàn toàn đúng, Thái không thể tiếp tục nhìn thẳng lâu hơn được nữa. Anh cúi đầu xuống, không thể phản bác được gì. Tất cả những gì Phan nói đều đúng.

- Nếu như cả hai đều không yêu nhau, vậy thì nên trả lại tự do cho đối phương.

Phan chốt hạ một câu, hoàn toàn đánh gục Thái. Lương vui như mở cờ trong bụng khi thấy biểu hiện này của chồng. Cuối cùng anh cũng tin. Không ngờ cậu học sinh lại được việc đến thế.

Thái thất thểu bước về phía phòng bệnh của bà Hoài. Anh suy nghĩ rất lâu về những gì mà Phan đã nói, và về biểu hiện của cả hai người họ. Có đáng tin hay không đây? Thái không biết nữa. Anh không muốn ly hôn. Anh không biết vì sao đến lúc này anh lại cảm thấy yêu Lương đến vậy, tại sao không phải lúc nào khác mà lại chính vào thời điểm này.

Bà Hoài nhìn thấy Thái thì liền ngồi dậy, cố gắng dựa lưng vào thành tường.

- Con lại đến à? Công ty không bận việc gì sao? - Bà Hoài thều thào hỏi.

Thái lắc đầu, cười nhẹ. Anh không biết có nên nói cho bà Hoài biết không. Dù sao, nếu như hiện tại anh và Lương ly hôn, đó sẽ là cú sốc lớn với bà Hoài.

- Con có chuyện gì? - Bà Hoài tinh ý, nhận ra rằng Thái đang có tâm sự. Nói là cháu rể, nhưng Thái còn thân thiết với bà Hoài hơn cả Lương. Anh chăm sóc cho bà, gần như là hằng ngày, lo cho bà không thiếu thứ gì dù bà luôn phải ở trong viện.

Thái thở dài. Chắc là anh thật sự nên nói cho bà.

- Đúng là có chuyện. Nhưng bà phải thật bình tĩnh nhé.

Bà Hoài cầm tay Thái, vuốt nhẹ lên mu bàn tay anh.

- Lương muốn ly hôn đúng không?

Trò chơi nhân tình (Phần 5)-2

Lương chợt nhớ ra lời hứa sẽ giúp Phan làm lành với bạn gái. Cô dừng bước làm Phan cũng phải dừng theo. Cô đặt tay lên vai Phan, cười đầy tự tin.

Thái sững người khi nghe câu hỏi của bà Hoài. Làm sao mà bà biết được? Anh và Lương đều cố gắng diễn một đôi vợ chồng yêu nhau thắm thiết, à không, đối với Thái, có lẽ anh đã yêu cô từ lâu. Chỉ có Lương mới là người diễn xuất thần sầu đến vậy thôi.

- Bà biết từ lâu rồi. Với tính cách của Lương, hẳn là con đã chịu khổ nhiều lắm đúng không? Nếu như không thể chịu được nữa thì con cứ ly hôn đi vậy. Dù sao bà cũng không lo được cho nó cả đời, không ép buộc được nó cả đời. - Bà Hoài thở dài thượt, quyết định từ bỏ việc ép cháu gái mình vào khuôn khổ.

Thái lắc đầu.

- Không. Ban đầu thì đúng là chúng con đã giả vờ cưới nhau. Nhưng giờ thì khác rồi. Con yêu cô ấy thật.

Bà Hoài nhướn mày, chính bà cũng không ngờ chuyện này lại xảy ra. Đó là điều mà bà chỉ mơ ước, rằng khi hai đứa trẻ này về ở chung cùng nhau thì sớm muộn gì cũng sẽ yêu nhau. Cuối cùng thì chỉ có một đứa bắt đầu tình cảm trước. Cháu gái bà quá sắt đá, hoặc nó quá cảm hận bà, đến mức không thể yêu thương ai được nữa.

- Bà giúp con với. Con không muốn ly hôn. - Thái đến bước đường cùng. Anh chẳng biết làm gì khác ngoài tìm kiếm sự giúp đỡ từ phía bà Hoài. Chẳng có gì là Lương không thể làm, ngay cả việc tìm được người yêu chỉ trong vòng một buổi sáng chỉ để ép anh phải ký giấy kết hôn.

Bà Hoài suy nghĩ một hồi lâu, rồi hỏi Thái.

- Con chắc chưa. Con có thể ở với nó yêu thương nó cả đời không?

- Chỉ cần cô ấy yêu con. - Thái rầu rĩ trả lời.

- Thế thì hai đứa có con đi. Con cái là mối ràng buộc duy nhất đấy.

Sau buổi gặp mặt, Lương và Phan cùng về trường. Phan còn muốn lên thư viện vào buổi chiều muộn, còn Lương thì phải sắp xếp lại chút tài liệu trong văn phòng của mình. Suốt cả đường đi, chẳng ai nói với ai câu nào.

Cuối cùng Lương lại phải mở miệng trước.

- Cảm ơn em. Vì đã giúp tôi.

Phan cười ngượng, gãi đầu.

- Không có gì ạ. Cô không cần cảm ơn em. Cái này cũng là vì em.

Lương chợt nhớ ra lời hứa sẽ giúp Phan làm lành với bạn gái. Cô dừng bước làm Phan cũng

phải dừng theo. Cô đặt tay lên vai Phan, cười đầy tự tin.

- Yên tâm. Tôi sẽ giúp em làm lành với cô bé kia. Nếu em cần gì thì cứ nhắn tôi nhé.

Lương đưa cho Phan một mẫu giấy có số điện thoại của mình. Phan cầm lấy, cất vào túi áo, chào Lương một câu rồi vội vàng rời đi.

Lương cảm thấy cậu nhóc khá đáng yêu nên đã bật cười. Những người như vậy như là gia vị trong cuộc sống của mình, khiến cô cảm thấy vui vẻ và dễ chịu, chứ không như Thái, một cái bóng đeo bám cô suốt cả ngày lẫn đêm dù chẳng hề có mặt. Một gánh nặng.

Điện thoại cô chợt vang lên tiếng chuông tin nhắn. Là Thái nhắn tới, chỉ vồn vện đúng mấy câu ngắn tũn.

“Anh đồng ý ly hôn. Em về nhà đi.”

????????????????

Chuyện của Lương và Phan liệu có bị phát hiện và cả hai sẽ gặp bất lợi, dù rằng cả hai chỉ là giả vờ yêu đương? Lương có thể giúp Phan nối lại tình cũ với bạn gái của cậu như đã hứa?

Thái có làm theo lời bà Hoài chỉ hay anh sẽ tự tìm cách khác cho mình? Anh thật sự đồng ý ly hôn với Lương ư?